

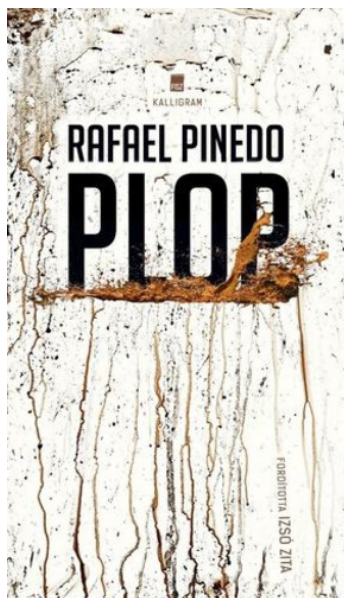
Rimóczi László

Egy borzasztó jövőkép: legális pedofília és kannibalizmus

Az ezredforduló óta egyre több író és filmst foglalkoztatnak apokaliptikus témák, sorra születnek az emberiség fejlődésének fenntarthatatlanságával, a civilizáció pusztulásával, globális lecsengésével foglalkozó, sötétebbnél sötétebb alkotások, kevés biztató végkövetkeztetéssel, illetve megoldással. Csak a pusztulás biztos, utána meg a nagy semmi, vagy még az sem. A tehetetlen emberiség újra lekerül a gödör aljára, de legalább onnan már csak felfelé tarthat. Ezekben a művekben többnyire az ember önmaga felelős a kialakult káoszért, és vagy nukleáris katasztrófa, vagy egy meggondolatlan, balul elsült kísérlet áll a háttérben.

Rafael Pinedo *Plop* című regényében egy kegyetlen, apokaliptikus utáni világ bontakozik ki: maroknyi túlélő vándorol a folyton zuhogó esőben és a soha el nem fogyó sárban. Ha összetalálkoznak egyéb törzsekkel, újra meg újra élet-halál harcot folytatnak a radioaktív rozsdavidék egyre fogyatkozó erőforrásaiért. Emlékeik a családról, a szeretetről vagy a kultúráról elhalványultak: darwini világukban a gyengéket „újrahasznosítják”. Ebbe a minden reménytől megfosztott, elembertelenedett sárvilágba pottyan bele Plop, akit anyja vonulás közben hoz világra, majd rögtön magára is hagy.

Az argentin szerző jóslata szerint a jövőben az őskor vár ránk. Az ábrázolt közösségben az erkölcsi törvények lazák, a törzsi

hierarchiához kapcsolódóak viszont szigorúak – és hogy miért fogadja el mindenki ezt az állapotot lázongás nélkül, arra a válasznak iszonyatosan kézenfekvő: mert beleszülettek. Elfogadták az egyetlen működő realitásnak, jobb híján, a csontjaikban megbúvó identitásérózió pedig lehetetlenné teszi, hogy a jövő ősemberét akár csak meglegyintse a szabad akarat, vagy legalább a józan gondolkodás szele. Ebben a végletekig disztópikus univerzumban rögtön érthető Albert Einstein sokat idézett, hátborzongató mondása, miszerint: „Azt nem tudom, hogy a harmadik világháborút milyen fegyverekkel fogják megvívni, de a negyediket biztos, hogy botokkal és kövekkel” – mindez tökéletesen rímeli a Plop reménytelen és részvétlen sztorijára.

„A Síkságon tíz vagy tizenkét vándorló csoport élt. És néhány független vándor, két-háromnál sose több.

A csoportok néha összeolvadnak. Időnként néhány ember átmegy egyikből a másikba. Előfordul, hogy egy-egy csoport megöli egy másik csoport nagyját. És magába olvasztja a többieket.

Minden csoportnak megvannak a maga szokásai, szervezete, tabui.

Plop csoportjában mindenki lefelé néz, amikor beszél. Csukott szájjal nevetnek, összeszorított fogakkal kiabálnak.”

Plop közösségében jelentősebb alkalmak a kivándorlások és az ünnepségek, főleg a Mindent Lehet ceremónia, amikor mindenki azt csinál, amit akar, ahogy és akivel csak akarja, s még ebben a füledt, lucskos káoszban is van némi bizarr etikett: ha valaki megkívánta egy társát, akkor hátulról közelítette meg, majd egyik kezével a mellkasát, másik kezével pedig a lába közét átfogva jelzett neki. Ha a másik beleegyezett a dologba, megfordult és átölelte a kezdeményezőt, majd kicsit félrevonultak, és használták egymást, utána meg folytatódott az evés-ivás. Mivel a regényben számos közösülés történik, maga a szó veszített volna hatásából gyakori felbukkanása miatt, talán ezért olvassuk helyette a nem

véletlenül steril és érzelemmentes „használta a másikat” fordulatot minden adandó alkalommal.

A patkányhús a törzsi gasztronómia része, csakúgy, mint az elhullottak holtteste, s még hallucinogén gombák is előkerülnek az ünnepek idején. Egyedül ilyenkor fordul elő az is, hogy láthatják egymást evés közben, persze még ekkor is összeszorított szájjal rágnak, hiszen ez is egy a sok ostoba tabu közül. A nyelvet öltés például komoly sértésnek számít errefelé, és büntetés jár érte, valamint az orális szex is tilos.

Amikor kivándorláskor megindul egy-egy csoport, mindig belebotlanak egyéb törzsekbe, akikről rövidesen kiderül, hogy ők sem egészségesek.

Az egykori civilizáció nyomokban még mindig megmutatkozik egy-egy cselekvés kapcsán, úgymint a családszerű összetartás, a vallás, a hiedelmek, csakúgy, mint a politika, a hatalmi harcok, a tanulási vágy, a társigény és a halotti szertartások. A kötet gerince egy iszonyatos karriertörténet, tündöklés és bukás, mindez a horror, a kegyetlenség és a durva szex bizarr keverékével. A szerző szerény eszközökkel dolgozik, már-már naplószerű szerkezettel, tárgyilagos, egységes stílusban, ezzel is tovább fokozva a monolitikus drámát. Egy borzasztó jövőkép tárul elénk, legális pedofíliaival, rengeteg kivégzéssel és kannibalizmussal. A vér meg a sár a hétköznapiak része, akárcsak a halál és az erőszak. Tömör formája, valamint az, hogy sem reménnyel, sem megoldással nem kecsegtet, méltó magasságban helyezi el a regényt a disztópiairodalom könyvespolcán. Ha éber szemmel olvassuk, figyelmeztetésnek tűnik, ha fikciósinten, akkor csak egy mese a vég kezdetéről.

„Esett. Már hosszú ideje. És nagyon hideg volt.

Nem tudtak mit enni. A koca vemhes volt. Éjjel-nappal őrizték, hogy nehogy valaki megegye. A holttestekkel táplálták.

A Parancsnok azt mondta, inkább megenné a saját feleségét, mint hogy feláldozza a disznót.

A nők halott csecsemőket szültek.

A legtöbb felderítőnek örökre nyoma veszett. Az egyik húsz nap múlva visszatért. Azt mondta, a környéken mindenhol ugyanilyen a helyzet. Nincs értelme kivándorolni.”

Mindenütt sár és sár. Elpusztult vidéken járunk, ahol buja növényzet helyett csak mérgező pocsolyák és régi gépek roncsai vannak, a gyümölcsöt termő fák létezése pedig pusztá mítosz. Lényegében egy elemi ösdiktatúra működésébe kapunk betekintést a letűnt civilizáció hulladékai közt ténfergő népcsoport véres krónikáján keresztül. Az általános értékek a civilizációval együtt szűntek meg, vagy torzultak felismerhetetlenné: amikor már csak két cél motiválja az embert, a túlélés meg az érzékkielégítés, máris megérkezett az állatvilágba. Fejlődés, előrehaladás már nincs, csak az értelmetlen körbe-körbe járás, az ösztönös reakciók és a kilátástalanság.

A szereplőket tekintve nem lehet egyértelműen eldönteni, ki a jó és ki a rossz karakter, mert valahogy mindenki egyformán áldozat, és még a legbrutálisabb emberszabásút sem tudjuk úgy istenigazából gyűlölni. Azt sem lehetne kijelenteni, hogy az ok nélküli erőszak, a mészárlás, a félelem minden ismeretlentől és a kiközösítés érzéslenomatai újra feltámadtak, mert talán nem is tűntek el soha, a génjeikben élték túl a világvégét.

A szerző irodalmi brillírozás helyett a minimalista tömörségre szorítkozik, fokozva e naturális, megtorpant társadalom, e sárba ragadt ősnép elveszettségét. Élő, lüktető szövegével együtt sodródunk, néha lassan, néha eszeveszett tempóban. Ebben a gyakorlottan polarizált cselekményben nincs „sci-fisen” szerteágazó sokrétűség, mégis minden bekezdés saját hatásmechanizmussal bír. Ez a könyv nem azért egyszer olvasós, mert rossz vagy érdektelen, inkább azért, mert iszonyúan elgondolkodtató és hátborzongató, egyenletesen kitartó brutalitása miatt pedig szinte megfilmésíthetetlen.